

Knihovnicko-informační zpravodaj U Nás

Vyšlo: 14.12.2007

Číslo: Ročník 17 (2007), Číslo 4

Sekce: Okénko do světa

Název článku: Knihovna v Sozopolu

Autor: Lenka Antošová

Zdroj: <http://unas.svkhk.cz/clanek.asp?id=873>

Knihovna v Sozopolu

Lenka Antošová

Letos v červnu jsem se svou maminkou strávila téměř třítydenní dovolenou na jihu Bulharska v malebném městečku Sozopol. Ty tři týdny nezmiňuji proto, abych do duší přepracovaných a bídně placených kolegů, kteří při pohledu z okna vidí špinavou sněhovou břečku, zasela semínko závisti. Zmiňuji je proto, abych mohla lépe popsat okolnosti svého seznámení se sozopolskou knihovnou.

Sozopol je téměř pětitisícové město, které leží zhruba třicet kilometrů jižně od Burgasu. Dovolenu zde tráví většinou Bulhaři, Češi preferují tradiční severnější letoviska poblíž Varny. Kromě vynikajících klimatických podmínek a romantického okolí se Sozopol může pochlubit architektonicky unikátním starým městem s mnoha desítkami zachovalých domů v křivolakých uličkách.

Sozopolská knihovna sídlí spolu s archeologickým muzeem v nevzhledné budově vedle městského parku na začátku pěší zóny plné obchůdků, restaurací a dalších turistických lákadel. Součástí komplexu je amfiteátr, který je využíván především pro obveselování rekreantů. Knihovna nese jméno bulharského buditele, prvního ideologa bulharského národního obrození a zakladatele nové bulharské literatury Paisije Chilendarského (1722 1798).

Svou návštěvu knihovny jsem stále odkládala a odkládala, až jsem se nakonec trefila do právě probíhajících oslav 285. výročí narození jejího patrona. Všichni měli plné ruce práce se slavením, a proto mi nikdo nechtěl odpovědět na těch několik málo otázek o činnosti knihovny, které jsem měla připravené. Zato mě ale místní kolegové velmi srdečně zvali na slavnostní patronovo narozeninové představení, které jsem z bulharštiny krkolomně přeložila jako "Práce bez odpočinku, spánek beze snů". Třebaže bulharskou poezii konce 18. století miluji, název představení mě natolik vyděsil, že jsem místo do knihovny šla raději na zmrzlinu.

Druhý den jsem se do sozopolské knihovny vrátila, rozhodnutá, že tentokrát už se nenechám odbýt, protože večer odlétáme domů. Musím přece zjistit co nejvíce informací o knihovně, která hrdě nese název "Čítališče Otěc Paisij". Výpůjční dobu dětského oddělení jsem měla nastudovanou (ve všední dny od 8 do 12 a od 13.30 do 17.30), půjčovna pro dospělé se stále tvářila uzavřeně a úplně nepřístupně.

Zamířila jsem tedy na výzvědy do dětského oddělení. Knihovní fond odhaduji tak na 6 až 7 tisíc svazků. Interiér patrové půjčovny vyzdobené květinami na mě přesto nepůsobil vzdušně, ale naopak poněkud tísnivým dojmem. Nejspíš to bylo tím starým a tmavým nábytkem. Na regálech ležely knihy, které u nás nevidíte ani ve skladišti vesnické knihovny. Většina knížek, i těch, které byly mezi novinkami, měla brožovanou vazbu a nevalnou grafickou úroveň. Vlastní regál měla školní četba. Knížky, které tady čekají na

své čtenáře, na mě vizuálně působily jako slabikář a početnice mého tatínka. Ovšem tatínek chodil do obecné školy po válce.

Zprvu byla paní knihovnice ne snad přímo ochotná, ale taky ne úplně odmítavá. Na můj dotaz, zda na počítač, který stál na velkém stole, mohou i čtenáři a zda je připojen k internetu, odpověděla kladně. Dokonce jsme se domluvily, že přístup na internet mají děti zdarma - tedy alespoň doufám, že to tak bulharská kolegyně říkala. Přece jen jsme měly mezi sebou jistou jazykovou bariéru. Paní knihovnice se totiž nad angličtinou křížovala a nepatrnou znalost ruštiny sice přiznala, ale prakticky neprokázala. Zato bulharsky na rozdíl ode mě hovořila výtečně.

Radovala jsem se, že určitý kontakt je již navázán, a po tom, co jsem počkala, až si paní kolegyně vyřídí hovor mobilním telefonem, jsem směle přikročila k výpůjčnímu pultu a vytáhla poznámkový blok. Má radost byla však předčasná, protože na bezelstný dotaz, kolik má dětské oddělení čtenářů, se knihovnice změnila ve sfingu a odmítla se mnou dále komunikovat. Informaci o tom, kolik stojí roční čtenářský poplatek, mi taky neprozradila. Ale je to pět leva (asi 80 Kč), ochotně mi to řekl náš bulharský delegát, protože knihovnu navštěvuje jeho vnuk. Nevím, jestli je pět leva hodně, nebo málo na místní poměry, ale pronájem plážového slunečníku činí čtyři leva na den.

Když mi došlo, že z bulharské knihovnice už nedostanu ani slovo, požádala jsem ji, zda bych si mohla půjčovnu alespoň vyfotografovat. To jí kupodivu vůbec nevadilo a jala se opět nerušeně telefonovat.

Poté jsem se rozhodla, že si ve stínu před knihovnou počkám na nějakého čtenáře. Mé hodinové číhání bylo nakonec odměněno. Viděla jsem na vlastní oči jednoho malého čtenáře, kterému maminka nesla z budovy knihu. Připravila jsem si do pohotovostní polohy foťák, abych získala stylovou momentku. Při bližším pohledu mi ale knížka připomněla paperbackové vydání Timura a jeho party, takže jsem v rozpacích raději aparát schovala do batohu a šla opět na zmrzlinu.

A ještě jeden poznatek jsem u Černého moře učinila. Jak jsem už zmiňovala, Sozopol je destinací navštěvovanou převážně bulharskými turisty. Když jste se rozhlédli po pláži, viděli jste téměř v každé ruce mobilní telefon, ale ani jediného mladého člověka, který by si četl knížku. A žádní starší Bulhaři u moře nebyli, ti nejspíš měli plné ruce práce se starostí o turisty.